

Jurisprudentiebulletin

2010, aflevering 3
Nummers: 27 – 40

Vordering benadeelde partij:

JBS 2010, nr. 27

Rb. Groningen 4 maart 2010

Immateriële schadevergoeding €2.700 na belaging via Hyves en hotmail en bedreiging. Reiskosten naar Slachtofferhulp Nederland in verband met de schriftelijke slachtofferverklaring niet toegewezen. Geen rechtstreekse schade?

JBS 2010, nr. 28

Rb. Leeuwarden 5 maart 2010

Zware mishandeling agente. Geen eindtoestand. €12.000 immateriële schadevergoeding. Tevens overweging over de term "voorschot."

JBS 2010, nr. 29

Hof Amsterdam 9 maart 2010

Door snelrecht heeft het slachtoffer zich in eerste aanleg niet op tijd kunnen voegen. Alsnog schadevergoedingsmaatregel door hof opgelegd.

JBS 2010, nr. 30

Rb. 's-Hertogenbosch 11 maart 2010

Vordering ingediend na heropening onderzoek is in casu ontvankelijk.

JBS 2010, nr. 31

HR 16 maart 2010

De benadeelde partij die in eerste aanleg niet ontvankelijk is verklaard heeft zich in hoger beroep niet opnieuw gevoegd. Na cassatie door de Hoge Raad waarbij het arrest van het hof werd vernietigd en de zaak werd terugverwezen naar het hof kan benadeelde zich alsnog in hoger beroep voegen.

JBS 2010, nr. 32

Rb. Zutphen 16 maart 2010

Schade van €800.000 kan ook eenvoudig van aard zijn.

JBS 2010, nr. 33

Rb. Arnhem (politierechter) 19 maart 2010

Belediging en bedreiging van politie (ME) tijdens Oud en Nieuw in Terweijde te Culemborg. Immateriële schadevergoeding toegewezen.

JBS 2010, nr. 34

Rb. 's-Hertogenbosch 24 maart 2010

Toewijzing eigen risico en schade door mislopen bonus in verband met no claim.

JBS 2010, nr. 35

Rb. Groningen 25 maart 2010

Mogelijke eigen schuld van de benadeelde ten aanzien van de gevolgen van het misdrijf, doordat het slachtoffer pas de volgende dag naar het ziekenhuis is gegaan.

JBS 2010, nr. 36

HR 30 maart 2010

Motivering van het hof van de toegewezen vordering van de benadeelde partij. (Kan alleen op begrijpelijkheid worden getoetst.)

JBS 2010, nr. 37

Hof 's-Hertogenbosch 30 maart 2010

Het hof legt geen schadevergoedingsmaatregel op aangezien aannemelijk is geworden dat verdachte niet de draagkracht heeft om de totale schadevergoeding binnen twee jaar en drie maanden te voldoen. Dit zou betekenen dat op voorhand vaststaat dat verdachte de bij de schadevergoedingsmaatregel te bepalen hechtenis zal moeten ondergaan.

(Vervolg op blz. 2)

JBS 2010, nr. 38

Hof Leeuwarden 31 maart 2010

Het staat de benadeelde vrij de schade niet bij de verzekeringsmaatschappij te claimen, maar verdachte aansprakelijk te stellen.

Overige onderwerpen:

JBS 2010, nr. 39

Rb. Dordrecht 16 maart 2010

Contact- en locatieverbod als bijzonder voorwaarde na poging zware mishandeling en bedreiging.

JBS 2010, nr. 40

Rb. Utrecht (civiel, voorzieningenrechter)

24 maart 2010

Kort geding in verband met het verspreiden van flyer waarop gewaarschuwd wordt dat er een pedofiele kindermisbruiker in de buurt woont, te weten eiser. Voorzieningenrechter legt verbod met dwangsom op.

Colofon

In het Jurisprudentiebuletin van Slachtofferhulp Nederland (JBS) wordt jurisprudentie verzameld die van belang kan zijn voor de juridische dienstverlening aan slachtoffers.

De opgenomen uitspraken worden onderverdeeld in de rubrieken: “vordering benadeelde partij” en “overige onderwerpen”. Binnen de rubrieken zijn de uitspraken chronologisch gerangschikt.

De uitspraken worden over het algemeen sterk verkort weergegeven. Aanvullingen en weglatingen door de redactie worden cursief weergegeven. Sommige uitspraken zijn door de redactie van (kort) commentaar voorzien.

De uitspraken betreffen merendeels strafzaken van de meervoudige kamers. Indien dat anders is, wordt dat vermeld.

Het JBS verschijnt in beginsel maandelijks en is te vinden op www.slachtofferzorg.nl. U kunt het JBS via e-mail toegestuurd krijgen door een berichtje te sturen aan JBS@slachtofferhulp.nl.

Redactie:

mr. A.H. Sas

Met medewerking van:

M.P. Meusen MSc.

Contact:

JBS@slachtofferhulp.nl

Overige uitgaven:

www.slachtofferzorg.nl

Vordering benadeelde partij:

27.

Rechtbank Groningen

4 maart 2010

LJN: BL7961

Immateriële schadevergoeding €2.700 na belaging via Hyves en hotmail en bedreiging. Reiskosten naar Slachtofferhulp Nederland in verband met de schriftelijke slachtofferverklaring niet toegewezen. Geen rechtstreekse schade?

Art. 361 lid 2 onder b Sv.

De rechtbank:

[Belaging art. 285b Sr en bedreiging art. 285 Sr.]

[...]

Als benadeelde partij heeft zich in het strafproces gevoegd [slachtoffer 1], wonende te [plaats], met een vordering van €2875,40, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf het schadeveroorzakende feit. De benadeelde partij heeft schriftelijk opgegeven gedaan van de inhoud van de vordering en van de gronden waarop deze berust.

Standpunt van de officier van justitie

De officier van justitie heeft gevorderd dat de vordering zal worden toegewezen met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

Standpunt van de verdediging

De raadsman heeft verzocht de materiële schade toe te wijzen met uitzondering van de reiskosten voor het bezoek aan Slachtofferhulp in Groningen. Ten aanzien van de immateriële schade heeft de raadsman betoogd dat het gevorderde bedrag hem hoog voorkomt.

Beoordeling

Naar het oordeel van de rechtbank is komen vast te staan dat aan de benadeelde partij door het bewezen verklaarde rechtstreekse schade is toegebracht. Gelet op de aard en de ernst van het bewezen verklaarde en gelet op de invloed daarvan op het persoonlijk leven en de persoonlijke vrijheid van het slachtoffer, zoals mede blijkt uit de schriftelijke slachtofferverklaring die door haar is overgelegd, komt het gevorderde bedrag van €2.700 aan immateriële schade de rechtbank niet onredelijk voor. Ook de gevorderde materiële schade

komt naar het oordeel van de rechtbank voor toewijzing in aanmerking, met uitzondering van de gemaakte reiskosten in verband met het opstellen van de slachtofferverklaring. De rechtbank zal de vordering derhalve toewijzen tot een bedrag van €2858,80 vermeerderd met de wettelijke rente.

[...]

Commentaar:

1. Uit de uitspraak blijkt niet waarom de reiskosten naar Slachtofferhulp Nederland in verband met de schriftelijke slachtofferverklaring (ssv) niet zijn toegewezen. Mogelijk waren de reiskosten niet voldoende onderbouwd. Dat een slachtoffer zich tot Slachtofferhulp Nederland wendt voor de ssv en hierdoor reiskosten maakt, kan toch moeilijk niet als rechtstreekse schade worden beschouwd.

2. De rechtspraak biedt ruime mogelijkheden om schade toe te rekenen aan een bewezen-verklaarde gedraging. Allerhande reiskosten worden in de rechtspraak dan ook toegewezen, recent bijvoorbeeld: voor bezoek aan Riagg en Slachtofferhulp (Rb. Alkmaar 10 september 2009, LJN: BJ7489); voor bezoek aan het politiebureau, ziekenhuis, GGD en aan het paleis van justitie (Rb. Arnhem 8 februari 2010, JBS 2010, nr. 15).

28.

Rechtbank Leeuwarden

5 maart 2010

LJN: BL6960

Zware mishandeling agente. Geen eindtoestand. €12.000 immateriële schadevergoeding. Tevens overweging over de term "voorschot."

Art. 361 Sv en art. 6:106 BW. Art. 51a lid 3 en art. 361 lid 3 Sv.

De rechtbank:

[O.a. zware mishandeling art. 302 Sr.]

[...]

Verdachte sloeg haar [de benadeelde partij - red.] opzettelijk met kracht en met gebalde vuist vol tegen haar hoofd tengevolge waarvan zij met haar hoofd op het geasfalteerde wegdek viel. [slachtoffer1] heeft tengevolge hiervan een schedelfractuur links, een kneuzinghaard van de hersenen rechts en een fractuur van de linker gehoorgang met gedeeltelijk gehooruitval opgelopen.

[...]

Benadeelde partijen

[Het gevorderde bedrag blijkt niet uit de uitspraak.-red.]

De rechtbank is van oordeel dat de gestelde materiële schade tot een bedrag van €397,75 en de gestelde immateriële schade tot een bedrag van €12.000 voldoende aannemelijk is geworden en in zodanig verband staat met het door verdachte gepleegde strafbare feit, dat deze aan hem als een gevolg van zijn handelen kan worden toegerekend. De verzochte vermeerdering met de wettelijke rente vanaf het moment van het ontstaan van de schade is eveneens toewijsbaar.

De rechtbank is van oordeel dat het meergevorderde deels niet in een rechtstreeks verband staat met het door verdachte gepleegde strafbare feit en deels niet van zo eenvoudige aard is dat dit zich leent voor behandeling in het strafgeding, zodat de benadeelde partij in dat deel van de vordering niet ontvankelijk moet worden verklaard. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat ten tijde van het wijzen van dit vonnis nog niet is te voorzien in hoeverre de benadeelde partij blijvend letsel over zal houden ten gevolge van het door verdachte gepleegde feit.

De rechtbank zal het toe te wijzen bedrag niet bij wijze van voorschot opleggen, zoals gevorderd, nu dit niet past in het wettelijk systeem (zie: HR 19 maart 2002, NJ 2002, 497). De benadeelde partij is in het niet toe te wijzen deel van de vordering niet ontvankelijk.

[...]

Commentaar:

Zie over de term "voorschot" de noot bij: Rb. Dordrecht 2 februari 2010, JBS 2010, nr. 13.

29.

Gerechtshof Amsterdam

9 maart 2010

LJN: BL7200

Bij verstek. Door snelrecht heeft het slachtoffer zich in eerste aanleg niet op tijd kunnen voegen. Alsnog schadevergoedingsmaatregel door hof opgelegd.

Art. 36f Sr.

Het hof:

[...]

Het door het in Duitsland woonachtige slachtoffer ingevulde voegingsformulier benadeelde partij is door toepassing van

het snelrecht pas na de sluiting van het onderzoek ter terechtzitting van 28 juli 2009, te weten op 5 augustus 2009, door het arrondissementsparket Amsterdam ontvangen. Om deze reden heeft de politierechter op het tijdstip van de terechtzitting geen kennis kunnen nemen van het voegingsformulier en is niet sprake van een voeging door de benadeelde partij in het strafproces op de voet van artikel 51 eerste of tweede lid Wetboek van Strafvordering (Sv).

Op grond van artikel 421 Sv is de benadeelde partij die zich niet overeenkomstig artikel 51 eerste of tweede lid Sv in het geding in eerst aanleg heeft gevoegd, daartoe onbevoegd in het geding in hoger beroep. Nu gebleken is dat de voeging in eerste aanleg niet op de door de wet voorgeschreven wijze heeft plaatsgevonden, is de vordering van de benadeelde partij in hoger beroep dan ook niet aan de orde.

Niettemin heeft het hof vastgesteld dat door het slachtoffer van het bewezenverklarde feit schade is geleden tot een bedrag ad €242,23. Met de advocaat-generaal is het hof van oordeel dat de verdachte deze schade dient te vergoeden. Derhalve zal het hof aan de verdachte op de voet van artikel 36f Wetboek van Strafrecht de verplichting opleggen tot betaling van dit bedrag aan de staat, ten behoeve van het slachtoffer.

[...]

30.

Rechtbank 's-Hertogenbosch

11 maart 2010

LJN: BL6679

Vordering ingediend na heropening onderzoek is in casu ontvankelijk.

Art. 51b lid 2 Sv.

De rechtbank:

[Onder meer: ten aanzien van benadeelde partij: ontucht met een aan zijn zorg toevertrouwde minderjarige art. 249 Sr.]

[...]

Ontvankelijkheid

De raadsman heeft bepleit dat de benadeelde partij niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, omdat zij de civiele vordering te laat heeft ingediend, te weten na de

sluiting van het onderzoek ter terechtzitting op 3 december 2009.

De rechtbank oordeelt als volgt.

De rechtbank heeft bij tussenvonnis van 17 december 2009 het onderzoek ter terechtzitting heropend. Uit het tussenvonnis blijkt dat de heropening betrekking heeft op alle bij de rechtbank gevoegd aangebrachte feiten zoals aan verdachte ten laste gelegd onder parketnummers 01/825374-08 en 01/851697-08. Dat het onderzoek ter terechtzitting vervolgens is geschorst ten behoeve van een bepaalde onderzoekshandeling ter zake feit 3 doet hieraan niet af. De stelling van de raadsman dat de heropening van het onderzoek slechts betrekking zou hebben op feit 3 (parketnummer 01/825374-08) is dus onjuist. De rechtbank verwerpt het verweer van de raadsman.

Voeging kan op grond van artikel 51b, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering na aanvang van de terechtzitting geschieden ter terechtzitting door mondelinge of schriftelijke opgave bij de rechter, uiterlijk voordat de officier van justitie in de gelegenheid is gesteld overeenkomstig artikel 311 van het Wetboek van Strafvordering het woord te voeren. Ambtshalve beantwoordt de rechtbank de vraag of tegen deze achtergrond de benadeelde partij zich tijdig heeft gevoegd, positief. Weliswaar heeft de officier van justitie ter terechtzitting van 3 december 2009 het woord gevoerd en een vordering overgelegd, zij is echter ter terechtzitting van 25 februari 2010 opnieuw tot rekwireren en repliceren in de gelegenheid gesteld. Naar het oordeel van de rechtbank past deze uitleg van de geciteerde wettekst bij de wens van de wetgever de voegingsmogelijkheden voor slachtoffers te verruimen en het oordeel van de Hoge Raad dat hier geen beperkende uitleg bij past (Kamerstukken II 1989/90, 21 345, nr. 3, p. 14 en HR 16 maart 2004, LJN AO1486, r.o. 5.7). De vordering van de benadeelde is dus tijdig ingediend en de rechtbank verklaart de benadeelde partij ontvankelijk in haar vordering.

De rechtbank acht de vordering in haar geheel toewijsbaar, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de datum van het delict tot de dag der algehele voldoening.

[...]

31.

Hoge Raad
16 maart 2010
LJN: BK6159

De benadeelde partij die in eerste aanleg niet ontvankelijk is verklaard heeft zich in hoger beroep niet opnieuw gevoegd. Na cassatie door de Hoge Raad waarbij het arrest van het hof werd vernietigd en de zaak werd terugverwezen naar het hof kan benadeelde zich alsnog in hoger beroep voegen.

Art. 421 lid 2 Sv.

De Hoge Raad:

[...]

3. Ambtshalve beoordeling van de bestreden uitspraak

3.1. De stukken van geding houden het volgende in:

i. [Betrokkene] heeft zich als benadeelde partij op de voet van art. 51b, eerste lid, Sv in het geding in eerste aanleg gevoegd en een vordering ingediend ten bedrage van €2.250,-;

ii. de Politierechter heeft bij vonnis van 28 februari 2005 de benadeelde partij in haar vordering niet-ontvankelijk verklaard;

iii. het in hoger beroep gewezen arrest van het Hof is bij arrest van 20 maart 2007 door de Hoge Raad vernietigd, waarna de zaak is teruggewezen naar het Hof opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw zou worden berecht en afgedaan;

iv. de benadeelde partij heeft voorafgaand aan de terechtzitting in hoger beroep van 4 september 2007 schriftelijk te kennen gegeven haar oorspronkelijke vordering te willen handhaven;

v. de vordering van de benadeelde partij is op de terechtzittingen in hoger beroep van 4 september 2007 en 26 februari 2008 niet ter sprake gekomen;

vi. het thans bestreden arrest bevat geen beslissing op die vordering.

3.2. In aanmerking genomen dat de onderhavige zaak na vernietiging door de Hoge Raad door het Hof op het bestaande hoger beroep opnieuw diende te worden berecht en afgedaan en de benadeelde partij zich in dat hoger beroep op de voet van art. 421, derde lid, Sv binnen de grenzen van haar oorspronkelijke vordering opnieuw in het geding heeft gevoegd, was het Hof op grond van de art. 335 en 361, vierde lid, in verbinding met art. 415 Sv gehouden op die vordering een met redenen omklede beslissing te nemen. De be-

streden uitspraak ontbeert een dergelijke beslissing en kan daarom in zoverre niet in stand blijven.

[...]

32.

Rechtbank Zutphen

16 maart 2010

LJN: BL7590

Schade ten bedrage van €800.000 kan ook eenvoudig van aard zijn.

Art. 361 lid 3 Sv.

De rechtbank:

[verduistering in functie gepleegd art. 321 en art. 322 Sr, gewoontewitwassen art. 420bis en art. 420ter Sr en valsheid in geschrifte art. 225 Sr.]

[...]

De rechtbank is van oordeel dat op grond van het hiervoor bewezenverklaarde vaststaat dat verdachte €1.145.000 heeft verduisterd van de Woningstichting Dinxperlo. Uit de onderbouwing van de vordering en hetgeen ter terechtzitting is gebleken, is vast komen te staan dat een bedrag van ruim €200.000 van de schade is vergoed uit de opbrengsten van de verkoop van de goederen van verdachte. De verwachting is dat in de toekomst nog een deel van de schade uit de opbrengst van nog te verkopen goederen kan worden vergoed.

Gelet op het vooroverwogene is de rechtbank van oordeel dat Woningstichting Dinxperlo thans in elk geval voor een bedrag van €800.000 rechtstreeks schade heeft geleden als gevolg van het bewezenverklaarde. De rechtbank zal de vordering dan ook voor dit bedrag toewijzen.

[...]

33.

Rechtbank Arnhem

(politierechter)

19 maart 2010

LJN: BL8031

Belediging en bedreiging van politie (ME) tijdens Oud en Nieuw in Terweijde te Culemborg. Immateriële schadevergoeding toegewezen.

De rechtbank:

[Art. 266 en 267 Sr belediging van een ambtenaar in functie en bedreiging 285 Sr.]

[...]bewezen wordt geacht dat:

1.

hij op 1 januari 2010 te Culemborg opzettelijk beledigend een ambtenaar, te weten W.J.H. [slachtoffer2] (brigadier), gedurende of ter zake van de rechtmatige uitoefening van zijn bediening, groepslid en werkzaam bij/als Mobiele Eenheid (ME) en belast met het handhaven en/of herstellen van de openbare orde in diens tegenwoordigheid mondeling heeft toegevoegd de woorden "kankerpolitie" en door middel van een feitelijkheid heeft beledigd door in de richting van die [slachtoffer2] zijn, verdachtes, middelvinger op te steken;

2.

hij op 1 januari 2010 te Culemborg W.J.H. [slachtoffer2] en G.H. [slachtoffer1] heeft bedreigd met zware mishandeling, hierin bestaande dat verdachte opzettelijk dreigend een ijzeren pijp/buis heeft vastgehouden en met die pijp/buis bewegingen heeft gemaakt.

[...]

De benadeelde partij W.J.H. [slachtoffer2] heeft overeenkomstig het bepaalde in artikel 51b van het Wetboek van Strafvordering opgave gedaan van de inhoud van de vordering, strekkende tot vergoeding van geleden schade. Hij vordert een bedrag van €250,00 aan immateriële schadevergoeding.

De politierechter is van oordeel dat voldoende is gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van verdachtes bewezenverklaarde handelen rechtstreeks de gevorderde schade heeft geleden. Verdachte is tot vergoeding van die schade gehouden, zodat de vordering volledig kan worden toegewezen.

Commentaar:

Vergelijk: Hof Arnhem 1 februari 2010, JBS 2010, nr. 11 waarin het hof Arnhem overwoog, in een zaak die schijnbaar toch niet al te veel van deze zaak verschilt, dat niet elke aantasting van de persoonlijke integriteit hoeft te leiden tot toekenning van een vergoeding voor immateriële schade. Het hof wees schadevergoeding in dat geval af.

34.

Rechtbank 's-Hertogenbosch
24 maart 2010

LJN: BL8584

Toewijzing eigen risico en schade door mislopen bonus in verband met no claim.
Art. 361 Sv

De rechtbank:

[Diefstal art. 310 Sr en diefstal met geweld art. 312 Sr.]

[...]

De vordering van de benadeelde partij
De benadeelde partij [naam juwelier] v.o.f. heeft een civiele vordering ingediend voor een bedrag van €1.892,38,-, bestaande uit €1.500,- voor eigen risico schadeverzekering en €392,38 voor een no-claim bonus. De officier van justitie heeft geconcludeerd tot gehele toewijzing van de vordering. De raadsman heeft geconcludeerd tot toewijzing van het eigen risico. De raadsman heeft geen standpunt ingenomen ten aanzien van de no-claim bonus.

De rechtbank acht de vordering in haar geheel toewijsbaar, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf datum delict tot de dag der algehele voldoening. Zowel het eigen risico als het mislopen van de no-claim bonus zijn naar het oordeel van de rechtbank het directe gevolg van de overval.

[...]

35.

Rechtbank Groningen

25 maart 2010

LJN: BL8919

Mogelijke eigen schuld van de benadeelde ten aanzien van de gevolgen van het misdrijf, doordat het slachtoffer pas de volgende dag naar het ziekenhuis is gegaan.
Art. 6:101 BW

De rechtbank:

[Poging tot moord art. 289 Sr jo. art. 45 Sr.]

[...]

Als benadeelde partij heeft zich in het strafproces gevoegd [aangever 1], wonende te [woonplaats]. De benadeelde partij heeft schriftelijk opgave gedaan van de inhoud van de vordering en van de gronden waarop deze berust.

Standpunt van de officier van justitie

De officier van justitie heeft gevorderd de vordering van de benadeelde partij toe te wijzen en daarbij de schadevergoedingsmaatregel op te leggen.

Standpunt van de verdediging

De raadsman is van mening dat, wanneer het beroep op noodweer niet gehonoreerd zou worden, de vordering gedeeltelijk kan worden toegewezen, te weten het gedeelte dat betrekking heeft op de materiële schade. Het gedeelte van de vordering dat betrekking heeft op de immateriële schade dient naar de mening van de raadsman niet te worden toegewezen, omdat er sprake is van eigen schuld bij het slachtoffer ten aanzien van de gevolgen die het slachtoffer heeft ondervonden na het incident, omdat het slachtoffer niet direct naar een ziekenhuis is gegaan. In verband met de hoogte van de vordering en de complexiteit dient een deskundige zich hierover uit te laten.

Beoordeling

Naar het oordeel van de rechtbank is komen vast te staan dat aan de benadeelde partij door het bewezenverklarde rechtstreeks materiële schade is toegebracht tot een bedrag van €300. De rechtbank zal dat gedeelte van de vordering toewijzen. Met betrekking tot het gedeelte van de vordering dat betrekking heeft op de immateriële schade is ter terechtzitting gemotiveerd verweer gevoerd.

De vordering is gebaseerd op het gezichtsverlies doordat de pijn in het oog terecht is gekomen. Door de bewezenverklarde poging tot moord is ernstig blijvend letsel aan het oog van het slachtoffer toegebracht. Het is de rechtbank echter onvoldoende duidelijk geworden of de gevolgen beperkt hadden kunnen worden indien het slachtoffer direct naar een ziekenhuis was gegaan in plaats van pas de volgende dag. Daarom zal de rechtbank het bedrag begroten op 50% van de vordering, te weten €10.000, zodat het totaal toegewezen bedrag €10.300 bedraagt. De benadeelde partij zal voor het overige deel van de vordering niet-ontvankelijk verklaard worden.

[...]

36.

Hoge Raad

30 maart 2010

LJN: BL2945

Motivering van het hof van de toegewezen vordering van de benadeelde partij. (Kan alleen op begrijpelijkheid worden getoetst.) Betwisting van de vordering door het opwerpen van de (niet met bewijsstukken onderbouwde) vraag of sprake was van een waardevol horloge is door het hof gepasseerd. Dit is volgens de Hoge Raad niet onbegrijpelijk gelet op hetgeen het hof hierbij in aanmerking heeft genomen.
Art. 6:97 BW

De Hoge Raad:

*[Diefstal in vereniging art. 311 lid 1 onder 3 Sr.]
[...]*

2. Beoordeling van de middelen

2.1. Het eerste middel behelst de klacht dat het Hof de vordering van de benadeelde partij ontoereikend gemotiveerd heeft toegewezen. Het tweede middel klaagt over de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

2.2. Ten laste van de verdachte is onder 1 bewezenverklaard dat:

"zij op 22 februari 2007 te Amsterdam tezamen en in vereniging met een ander, met het oogmerk van wederrechtelijke toeigening heeft weggenomen uit een woning ([a-straat 1]) een geldbedrag en een mobiele telefoon en een ring en een horloge met diamanten en kettingen en een bankpas (Postbank) toebehorende aan [benadeelde partij]."

2.3. Bij de aan de Hoge Raad gezonden stukken van het geding bevindt zich een "voegingsformulier" van de benadeelde partij. Dit formulier behelst als opgave van de materiële schade een bedrag van €250 respectievelijk €80 voor twee mobiele telefoons, een bedrag van €232 aan contanten, een bedrag van €1.000 voor een witgouden horloge, en als opgave van de immateriële schade een bedrag van €150,-. Aan het voegingsformulier is ter staving van de schade een "Schadeonderbouwingsformulier" van Slachtofferhulp Nederland gehecht. Dit formulier houdt, voor zover hier van belang, het volgende in:

"Witgouden dameshorloge, rond witgouden horloge met lichte wijzerplaat bezet met 24 diamanten en witgouden band. Het horloge was 15 jaar geleden op fl. 3.000 getaxeerd. Benadeelde was zeer gehecht aan dit aandenken aan zijn dochter.

(...)

Van bovenstaande artikelen zijn geen aankoopnota's meer voorhanden en het is daardoor onmogelijk de waarde vast te stellen. Voor de telefoons is informatie van internet gehaald om tot een vergelijking te komen. Het geldbedrag kan d.m.v. de afschrijvingen worden vastgesteld. De waarde van het witgouden horloge is moeilijk te bepalen omdat er geen foto's van zijn en ook op het internet niets vergelijkbaars te vinden is. Het lege doosje van het horloge, afkomstig van een chique juwelierszaak in [adres] in Amsterdam, en het verhaal van de taxatie is de enige onderbouwing bij de vaststelling van het bedrag. Van de overige gestolen goederen is geen waarde meer te bepalen.

(...)"

2.4. Blijkens de ter terechtzitting in hoger beroep overgelegde pleitnota heeft de raadvrouw aldaar, voor zover hier van belang, het volgende aangevoerd:

"Vordering benadeelde partij

[Benadeelde partij] heeft gevorderd €1.712. De kinderrechtter heeft de schade gewaardeerd op €962. [Benadeelde partij] heeft zich voor dat bedrag wederom gevoegd in deze procedure.

Ik vind de toekenning van dit schadebedrag geen juiste beslissing.

Er is geen sprake van enige onderbouwing van de schade, behalve dan dat [benadeelde partij] zegt dat het zo was. (...) Er zijn geen aanschafbonnen, er zijn geen foto's van de goederen, met name de sieraden, er is geen taxatierapport overgelegd waar in de brief van Slachtofferhulp over wordt gesproken, niets van dit alles. (...) ook niet ten aanzien van het horloge. Ter zitting van de kinderrechtter heeft [benadeelde partij] gezegd dat het niet alleen het gouden horloge betrof, maar ook de andere sieraden, waar hij €1.000 voor vergoed wenst te krijgen.

Het is in mijn ogen echter maar de vraag of er sprake is van een waardevol horloge met echte diamant. [Benadeelde partij] noemt in zijn aangifte een horloge van zijn vrouw. In de bijlage gestolen goederen wordt genoemd "horloge (dames) met diamantje". [Verdachte] noemt het een horloge met diamantjes. De pandjesbaas noemde het een oud authentiek horloge. En hij heeft voor dit horloge €60 gegeven. Wanneer het een in geld waardevol horloge zou zijn geweest, zou de pandjesbaas

er toch wel wat meer voor hebben gegeven?

De kinderrechter heeft de schade gewaardeerd. Menselijk misschien nog te begrijpen, maar juridisch in mijn ogen volstrekt onjuist. De wet is helder over de positie van de benadeelde partij in het strafproces: de vordering moet van "zo eenvoudige aard zijn dat zij zich leent voor behandeling in het strafgeding", artikel 361 Sv, met name lid 3. Ook moet de schade rechtstreeks zijn.

In deze zaak kan de conclusie niet anders luiden dan dat de vordering niet zo eenvoudig is vast te stellen. Door [verdachte] wordt de hoogte van de vordering betwist. En de vordering is volstrekt niet onderbouwd. Onder dergelijke omstandigheden rest er maar één conclusie: als [benadeelde partij] zijn schade vergoed wenst te krijgen, moet hij zijn schade via de civiele rechter, in een procedure, trachten te verhalen. Niet in het kader van deze strafzaak.

De hoogte van de schade is niet eenvoudig vast te stellen.

Verzoek de vordering af te wijzen, niet ontvankelijk te verklaren, dan wel maximaal toe te wijzen voor €150 en €232 is totaal €382."

2.5. De bestreden uitspraak houdt, voor zover hier van belang, het volgende in:

"Vordering van de benadeelde partij [benadeelde partij]

De benadeelde partij als bedoeld in artikel 51a van het Wetboek van Strafvordering heeft zich overeenkomstig artikel 51b van dat Wetboek in het onderhavige strafproces gevoegd met een vordering tot vergoeding van door haar geleden schade als gevolg van het aan verdachte onder feit 1 tenlastegelegde.

Een gedeelte van de vordering is in eerste aanleg toegewezen. De benadeelde partij is voor het overige niet ontvankelijk verklaard in haar vordering.

De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep op de voet van artikel 421, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering gevoegd met een vordering van €962, zoals aan haar in eerste aanleg is toegewezen.

De verdachte heeft de vordering ten dele betwist.

Nu de medeverdachte heeft aangegeven dat zij heeft gezien dat de verdachte een horloge met diamanten uit de woning van het slachtoffer heeft meegenomen, pas-

seert het hof deze betwisting en stelt het hof de door de benadeelde partij geleden schade, als gevolg van het aan verdachte onder 1 tenlastegelegde, ex aequo et bono vast op €962.

Beslissing:

(...)

Ten aanzien van de benadeelde partij [benadeelde partij]:

Wijst toe de vordering van de benadeelde partij en veroordeelt de verdachte om tegen een behoorlijk bewijs van kwijting te betalen aan [benadeelde partij], wonende te [woonplaats], rekeningnummer [001], een bedrag van €962,00 te vermeerderen met de door de benadeelde partij gemaakte en ten behoeve van de tenuitvoerlegging nog te maken kosten, tot aan deze uitspraak begroot op nihil.

(...)

Legt de verdachte voorts op de verplichting tot betaling aan de Staat van een som geld, groot €962, zulks ten behoeve van [benadeelde partij].

Beveelt voor het geval dat noch volledige betaling noch volledig verhaal van het verschuldigde bedrag volgt, dat jeugddetentie zal worden toegepast voor de duur van 19 (negentien) dagen, met dien verstande dat de toepassing van die jeugddetentie de hiervoor vermelde verplichting niet opheft. Bepaalt dat indien (en voor zover) verdachte en/of een ander heeft voldaan aan één van evenvermelde betalingsverplichtingen, de andere daarmee (in zoverre) komt te vervallen."

2.6. De benadeelde partij heeft ter vergoeding van de door haar als gevolg van de bewezenverklarde diefstal van een horloge met diamanten geleden schade een bedrag van €962,- gevorderd. Het Hof heeft die vordering toegewezen en is voorbijgegaan aan verdachtes betwisting van de hoogte van die vordering op de grond dat "de medeverdachte heeft aangegeven dat zij heeft gezien dat de verdachte een horloge met diamanten uit de woning van het slachtoffer heeft meegenomen".

Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, nu het Hof kennelijk in aanmerking heeft genomen enerzijds dat de benadeelde partij ter onderbouwing van haar vordering heeft aangevoerd dat het gaat om een witgouden horloge, bezet met 24 diamanten en voorzien van een witgouden band, dat blijken het doosje is gekocht in een chique juwelierszaak in [adres] te Amsterdam en

dat vijftien jaar geleden is getaxeerd op fl. 3.000,-, en anderzijds dat de verdachte ter afwering van de vordering heeft volstaan met het opwerpen van de vraag of sprake is van een waardevol horloge met echte diamant, en de niet door bewijsstukken gestaafde stelling dat het horloge voor een bedrag van €60,- is verkocht aan een niet nader genoemde pandjesbaas. Voor verdere toetsing van 's Hofs oordeel is in casuatie geen plaats.

[...]

37.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch

30 maart 2010

LJN: BL9898

Het hof legt geen schadevergoedingsmaatregel op aangezien aannemelijk is geworden dat verdachte niet de draagkracht heeft om de totale schadevergoeding binnen twee jaar en drie maanden te voldoen. Dit zou betekenen dat op voorhand vaststaat dat verdachte de bij de schadevergoedingsmaatregel te bepalen hechtenis zal moeten ondergaan.

Art. 36f Sr jo. 24c Sr en art. 561 lid 3 en 4 Sv.

Het hof:

[Diefstal met een valse sleutel art. 310 Sr en 311 lid 1 onder 5 Sr.]

[...]

De benadeelde partij [A] heeft in eerste aanleg een vordering ingesteld, strekkende tot schadevergoeding tot een bedrag van €122.995, te vermeerderen met de wettelijke rente. Deze vordering is bij het beroepen vonnis toegewezen tot een bedrag van €65.902,50. De politierechter heeft daarbij kennelijk abusievelijk de wettelijke rente niet toegewezen. De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep opnieuw gevoegd ter zake van het niet toegewezen gedeelte van de vordering.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is het hof genoegzaam gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van verdachtes bewezen verklaarde handelen rechtstreeks schade heeft geleden bestaande uit materiële schade ten bedrage van €65.902,50, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf de datum van het delict - in dit geval te stellen op 17 april 2007, zijnde de laatste dag van de bewezen verklaarde periode - tot de dag der algehele

voldoening. De verdachte is tot vergoeding van die schade gehouden zodat de vordering tot dat bedrag toewijsbaar is.

Het hof zal in verband met het bepaalde in artikel 561, derde en vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering niet overgaan tot het opleggen van een maatregel als bedoeld in artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht, aangezien uit het onderzoek ter terechtzitting aannemelijk is geworden dat de verdachte niet de draagkracht heeft om de totale schadevergoeding te voldoen binnen twee jaren en drie maanden na de dag waarop dit arrest voor tenuitvoerlegging vatbaar is geworden. Dat zou immers tot gevolg hebben dat reeds op voorhand vaststaat dat de verdachte de bij de schadevergoedingsmaatregel te bepalen hechtenis zal moeten ondergaan.

Het hof is van oordeel dat totdat de Wet van 17 december 2009 tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering, het Wetboek van Strafrecht en de Wet schadefonds geweldsmisdrijven ter versterking van de positie van het slachtoffer in het strafproces (Stb. 2010, 1) in werking is getreden - daarmee zal onder meer het vierde lid van artikel 561 van het Wetboek van Strafvordering komen te vervallen - in een geval als het onderhavige het opleggen van een schadevergoedingsmaatregel als onredelijk moet worden beschouwd.

[...]

Commentaar:

1. Uit de wetsgeschiedenis van art. 36f Sr blijkt dat de draagkracht van de verdachte geen rol behoort te spelen bij de bepaling van de hoogte van de schadevergoedingsmaatregel. In de memorie van toelichting bij de wet Terwee waarvan het artikel deel van uit maakte wordt hierover opgemerkt: "Het karakter van de maatregel brengt met zich mee dat deze niet [...] gerelateerd hoeft te worden aan de ernst van het feit, de verwijtbaarheid van het gedrag en de draagkracht van de verdachte. Voorwaarde voor oplegging van de schadevergoedingsmaatregel is dat de verdachte civielrechtelijk aansprakelijk is voor de schade. De omvang van de schade is voorts beslissend voor de hoogte van de maatregel." (Kamerstukken II 1989-1990, 21345, nr. 3, blz. 4-5.) Tijdens de mondelinge behandeling in de Eerste Kamer heeft de Staatssecretaris van Justitie nog opgemerkt: "Tot slot kom ik op de draagkracht van de dader. Uit dat oogpunt kan geen sprake zijn van matiging van de schadevergoeding, want de geleden schade is nu eenmaal de geleden schade. Wij streven naar een herstel van de toestand die er was voordat

de onrechtmatigheid intrad, om het maar eens zo ruim te formuleren. Daarbij past absoluut geen matiging.” (Handelingen I, 1992 – 1993, blz. 11-452.) Zie hiervoor ook HR 20 juni 2000, LJN: AA6246.

2. Niettemin overwoog de Hoge Raad in een later arrest (HR 19 juni 2002, LJN: AZ8788) dat het gebrek aan draagkracht onder omstandigheden voor de rechter reden kan zijn ervan af te zien de schadevergoedingsmaatregel op te leggen. Er moet dan wel sprake zijn van een uitzonderlijk geval. Waarbij volgens de Hoge Raad dan in het bijzonder kan worden gedacht aan de situatie *dat op voorhand vast staat dat het opleggen van de schadevergoedingsmaatregel slechts zal leiden tot het in de toekomst tenuitvoerleggen van de vervangende hechtenis*. Deze overweging heeft de Hoge Raad vorig jaar nog eens herhaald in HR 16 juni 2009, LJN: B11812. In beide zaken had het hof overigens zonder motivering geen rekening gehouden met een draagkrachtverweer van de zijde van de verdachte en vond de Hoge Raad steeds dat dit niet getuigde van een onjuiste rechtsopvatting.

3. Art. 561 lid 4 Sv bepaalt dat in het kader van de schadevergoedingsmaatregel het totale bedrag in elk geval binnen twee jaar en drie maanden nadat het vonnis of arrest voor tenuitvoerlegging vatbaar is geworden moet zijn voldaan. In de onderhavige zaak overweegt het hof dat aannemelijk is geworden dat de verdachte niet de draagkracht heeft om de totale schadevergoeding te voldoen binnen twee jaren en drie maanden na de dag waarop dit arrest voor tenuitvoerlegging vatbaar is geworden. Dat zou tot gevolg hebben dat reeds op voorhand vaststaat dat de verdachte de bij de schadevergoedingsmaatregel te bepalen hechtenis zal moeten ondergaan. Dit vormt voor het hof reden om geen schadevergoedingsmaatregel op te leggen.

4. Doordat het hof in dit verkorte arrest geen nadere motivering geeft, blijft verborgen waardoor aannemelijk is geworden dat de verdachte niet de draagkracht heeft om de totale schadevergoeding binnen de gegeven periode te voldoen. Het gebruik van de term *aannemelijk worden* is in dit verband overigens nogal opmerkelijk. Zou voor afwijking van het opleggen van de schadevergoedingsmaatregel gelet op de jurisprudentie van de Hoge Raad op voorhand *niet vast moeten staan* dat verdachte te weinig draagkracht heeft? Bovendien wijst het gebruik van de zinsnede dat de verdachte niet de *volledige schadevergoeding* binnen de termijn zal kunnen voldoen, op een situatie waarbij er dus wel een zekere draagkracht is. Gelet op de woorden van het hof lijkt de situatie dus niet zó uitzonderlijk dat het draagkrachtverweer gehonoreerd moest worden.

5. Zoals het hof verder terecht overweegt, zal bij de invoering van de wet versterking positie slachtoffer de termijn van twee jaar en drie

maanden uit art. 561 lid 4 Sv komen te vervallen.

38.

Gerechtshof Leeuwarden

31 maart 2010

LJN: BL9710

Benadeelde heeft er kennelijk voor gekozen de schade niet bij de verzekeringsmaatschappij te claimen, maar verdachte aansprakelijk te stellen. Dit de benadeelde vrij en staat niet aan toewijzing van de vordering in de weg.

Het hof:

[Diefstal in vereniging door inklimming art. 311 lid 1 onder 4 en 5 Sr.]

[...]

Uit het onderzoek ter terechtzitting van het hof is gebleken dat de benadeelde partij [benadeelde], locatie [instelling], zich in het geding in eerste aanleg heeft gevoegd, dat haar vordering (ten bedrage van €3.575,97) geheel is toegewezen. Derhalve duurt de voeging ter zake van de in eerste aanleg toegewezen vordering tot schadevergoeding in het geding in hoger beroep voort.

Anders dan de advocaat-generaal en de raadsman, is het hof van oordeel dat de vordering tot schadevergoeding toewijsbaar is. Aan de benadeelde partij is rechtstreeks schade toegebracht. Niet is gebleken dat deze schade reeds (door de verzekering) is vergoed. Dat de benadeelde partij er kennelijk voor heeft gekozen om verdachte aansprakelijk te stellen voor de schade in plaats van de verzekeringsmaatschappij aan te spreken, staat haar vrij.

[...]

Overige onderwerpen:

39.

Rechtbank Dordrecht

16 maart 2010

LJN: BL7620

Contact- en locatieverbod als bijzonder voorwaarde na poging zware mishandeling en bedreiging.

Art. 14c Sr.

De rechtbank:

*[poging zware mishandeling art. 302 Sr
meermalen gepleegd en bedreiging met
enig misdrijf tegen het leven gericht art.
285 Sr.]*

[...]

Uit een schriftelijke slachtofferverklaring van 8 februari 2010 volgt dat de handelingen van verdachte grote impact hebben op [slachtoffer 1], haar partner en zijn ouders. [slachtoffer 1] ervaart voortdurend de dreiging die van verdachte uitgaat richting haar. Zij kan zich niet meer concentreren zodat het volgen van een opleiding of werken in ieder geval momenteel niet meer mogelijk is. [slachtoffer 1] en haar partner waren verhuisd in de veronderstelling dan niet meer in aanraking te komen met verdachte. Nu dat toch is gebeurd en verdachte daarbij op hen is ingereden, kan ook haar partner zich niet meer concentreren op zijn werk. Beiden genieten de laatste maanden bijna nergens meer van, zijn moe en lusteloos, en zijn geestelijk en lichamelijk "aan het eind van hun Latijn".

[...]

Met de reclassering is de rechtbank van oordeel dat behandeling bij het Dok, indien de reclassering dat nodig acht, zinvol is. Verdachte heeft ter zitting aangegeven gemotiveerd te zijn om aan zijn problematiek te werken. De rechtbank acht de geadviseerde verboden eveneens zinvol, zij het dat de rechtbank zal komen tot een beperkter contactverbod en een beperkter locatieverbod. De rechtbank acht het niet redelijk verdachte het feitelijk nagenoeg te verbieden zich in Zwijndrecht te begeven noch ziet de rechtbank aanleiding af te wijken van de gebruikelijke duur van twee jaren voor een locatieverbod.

[...]

40.

**Rechtbank Utrecht
(civiel, voorzieningenrechter)
24 maart 2010
LJN: BL8577**

Kort geding in verband met het verspreiden van flyers waarop gewaarschuwd wordt dat er een "pedofiele kindermisbruiker" in de buurt woont, te weten eiser. Voorzieningenrechter legt verbod met dwangsom op.

De voorzieningenrechter:

[...]

2. De feiten

2.1. [eiser] is bij - inmiddels onherroepelijk - vonnis van het Gerechtshof te Arnhem van 17 januari 2007 strafrechtelijk veroordeeld wegens "door beloften van geld of misbruik van uit feitelijke verhoudingen voortvloeiend overwicht een persoon, waarvan hij weet dat deze de leeftijd van achttien jaren nog niet heeft bereikt, opzettelijk bewegen ontuchtige handelingen te plegen of van hem te dulden". Het Gerechtshof heeft hem een gevangenisstraf opgelegd van 18 maanden, waarvan 6 voorwaardelijk, en een proeftijd van twee jaren. [eiser] heeft in 2009 zijn gevangenisstraf uitgezeten. Hij heeft altijd ontkend dat hij enig strafbaar feit heeft gepleegd.

2.2. In de week van 1 februari 2010 zijn er flyers verspreid in de buurt waar [eiser] woont. Deze flyers bevatten de volgende tekst.

**ATTENTIE: ER WOON EEN PEDOFIELE
KINDERMISBRUIKER IN UW BUURT!**

Tot onze grote spijt zijn wij als bezorgde burgers genoodzaakt ook u te attenderen op het feit dat in uw nabijheid een veroordeelde kindermisbruiker/pedoseksueel woonachtig is. Het is geenszins ons doel smaadschrift te plegen, edoch nemen wij onze verantwoordelijkheid jegens u en uw kinderen daar waar de overheid ernstig faalt. Wij verzoeken u op geen enkele wijze betreffende persoon onheus te bejegenen, edoch uiterts alert te blijven en goed op de kinderen in uw woonbuurt te letten: "bij enig onraad adviseren wij u onmiddellijk het alarmnummer 112 van de politie te bellen."

HET BETREFT

[eiser]
[adres]
[woonplaats]

De website stopkinderporno.org stellen wij telkens op de hoogte van onze actie(s). Deze website is als burgerinitiatief op geen enkele wijze verantwoordelijk of aansprakelijk voor deze flyer die wij inmiddels in zo'n 60 gemeentes hebben verspreid.

NB*: Op de overheidswebsite rechtpraak.nl kunt u middels het voormelde LJN nummer - mits door de rechtbank online gezet - de zaak waarvoor betreffende persoon is veroordeeld nalezen. Het maatschappelijk belang - zoals die van u en uw kinderen achten wij groter dan de privacy van betreffende persoon. Elke vorm van eigenrichting anders dan de onszelf aangemeten informatieplicht aan buurtbewoners wijzen wij met klem van de hand.

3. Het geschil

3.1. [eiser] vordert bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, *[etc.-red.]*

[...]

3.2. [gedaagde] voert verweer. Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

4. De beoordeling

4.1. [eiser] stelt dat uit een uitzending van het televisieprogramma Netwerk van 4 februari 2010 blijkt dat [gedaagde] verantwoordelijk is voor de verspreiding van de flyers in [woonplaats]. [gedaagde] heeft, door met vermelding van de identiteit van [eiser] ernstige en reputatieschadelijke beschuldigingen van het plegen van strafbare feiten betreffende [eiser] openbaar te maken, onrechtmatig jegens hem gehandeld en inbreuk gemaakt op zijn persoonlijke levenssfeer. Voorts heeft [gedaagde] in strijd gehandeld met de Wet bescherming persoonsgegevens, omdat [gedaagde] zonder toestemming van [eiser] diens persoonsgegevens heeft verwerkt en verstrekt door middel van verspreiding van de flyer.

4.2. [gedaagde] stelt primair dat hij op geen enkele wijze verantwoordelijk of aansprakelijk is voor de flyers en het verspreiden van de flyers in de buurt van [eiser]. Hij ondersteunt de flyeractie alleen moreel. [gedaagde] stelt subsidiair dat het verspreiden van de flyers niet onrechtmatig is jegens [eiser].

4.3. De voorzieningenrechter stelt vast dat [gedaagde] deel uitmaakt van het actiecomité Stopkinderporno, dat volgens [gedaagde] uit 12 leden bestaat. Het actiecomité stelt zich ten doel om burgers te waarschuwen indien er in hun nabijheid een veroordeelde pedoseksueel woonachtig is. Ter zitting is op verzoek van [eiser] de uitzending van het programma Netwerk van 4 februari 2010 getoond. In deze uit-

zending wordt [gedaagde] aangeduid als een "pedojager" en treedt hij op als woordvoerder van de website www.stopkinderporno.org. Er wordt een interview met [gedaagde] getoond uit een eerdere reportage van Netwerk. In dat interview beantwoordt [gedaagde] de vraag van de verslaggever "ben je een pedojager?" met: "Ja, dat mag je best zeggen, ik probeer er zeker elke week 4 à 5 te pakken."

4.4. In de uitzending van 4 februari 2010 wordt [gedaagde] gevolgd bij een groot-scheepse flyeractie die in verschillende plaatsen in het land heeft plaatsgevonden. [gedaagde] verklaart bij aanvang van de flyeractie desgevraagd dat het doel van de actie is dat onschuldige slachtoffers en hun ouders worden gewaarschuwd en dat pedoseksuelen uit de samenleving worden gehaald. In de uitzending is te zien dat [gedaagde] een groot aantal enveloppen met flyers vasthoudt en een aantal plaatsnamen opnoemt die op de enveloppen staan geschreven. [gedaagde] wordt vervolgens gevolgd bij een flyeractie in een wijk in [plaats]. Daarbij is ook nog een andere persoon aanwezig die de flyers feitelijk bij de woningen in de brievenbus stopt, maar zelf niet in beeld wordt gebracht. De volgende dag meldt de burgemeester van [plaats] dat het adres dat op de flyers vermeld staat onjuist is. [gedaagde] wordt daarop in een woning gefilmd, waar hij de verslaggever een computer laat zien die wordt gebruikt bij het achterhalen van gegevens van veroordeelde pedoseksuelen van het internet. Als de verslaggever vraagt wat er gaat gebeuren als de informatie niet juist blijkt te zijn, antwoordt [gedaagde] dat hij dat dan persoonlijk, op eigen naam, zal terugdraaien door middel van een tegenflyeractie.

4.5. De voorzieningenrechter is van oordeel dat [eiser] door middel van het tonen van de uitzending van Netwerk voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat [gedaagde] ten behoeve van de activiteiten van het actiecomité stopkinderporno adresgegevens van veroordeelde pedoseksuelen van het internet verzamelt en dat hij op basis van de gevonden gegevens, eventueel na overleg met andere leden van het actiecomité, bepaalt in welke plaatsen flyers zullen worden verspreid. [gedaagde] kan gelet hierop verantwoordelijk worden gehouden voor de inhoud en de verspreiding van de flyers. Uit de uitzending blijkt dat [gedaagde] ook zelf de verantwoording

op zich neemt voor de juistheid van de gegevens die in de flyers worden vermeld. De omstandigheid dat [gedaagde] de flyers wellicht niet overal zelf in de brievenbussen stopt, maar dit door anderen laat doen, doet aan de verantwoordelijkheid van [gedaagde] niet af.

4.6. De voorzieningenrechter acht het voldoende aannemelijk dat [gedaagde] ook verantwoordelijk is voor de inhoud en de verspreiding van de flyers in [woonplaats], dit ondanks het feit dat [woonplaats] in de uitzending niet specifiek wordt genoemd als plaats waar flyers zullen worden verspreid. Uit de uitzending blijkt dat het de bedoeling van het actiecomité was om op meerdere plaatsen in Nederland flyers te verspreiden. Bovendien wordt in de uitzending een flyer getoond die - afgezien van de vermelding van de persoon om wie het gaat - exact hetzelfde is als de flyers die in de buurt van de woning van [eiser] zijn verspreid.

4.7. De voorzieningenrechter is van oordeel dat [gedaagde] door het verspreiden van de flyers in de woonomgeving van [eiser], waarin wordt vermeld dat [eiser] een veroordeelde kindermisbruiker/pedoseksueel is en zijn woonadres wordt genoemd, heeft gehandeld in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt en daarbij inbreuk heeft gemaakt op zijn persoonlijke levenssfeer. In de flyers worden de buurtbewoners weliswaar verzocht om [eiser] op geen enkele wijze onheus te bejegenen en wordt elke vorm van eigenrichting met klem van de hand gewezen, maar de voorzieningenrechter acht het, gelet op de emoties die bij het publiek ten aanzien van pedoseksuelen leven, aannemelijk dat de flyers toch eigenrichting in de hand zullen werken met mogelijk ernstige gevolgen voor [eiser] en zijn gezin. In de uitzending van Netwerk heeft [gedaagde] overigens ook toegelicht dat het beoogde doel van de flyeractie is het uit de samenleving halen van pedoseksuelen. De voorzieningenrechter leidt hieruit af dat het door [gedaagde] bedoelde effect van de flyeractie is, dat de buurtbewoners na kennisname van de flyer zullen trachten te bewerkstelligen dat [eiser] uit zijn woning vertrekt.

4.8. Het recht op vrijheid van meningsuiting waar [gedaagde] zich op beroept, weegt in de gegeven omstandigheden niet dusdanig zwaar dat het onrechtmatige karakter aan het verspreiden van de flyers hierdoor komt te ontvallen. De voorzienin-

genrechter acht de maatschappelijke onrust die de verspreiding van de flyers kan veroorzaken en de mogelijke schadelijke gevolgen hiervan voor [eiser] zelf, onnodig groot. Het maatschappelijke belang van bescherming van kinderen en hun ouders voor pedoseksuelen, waarvoor [gedaagde] zich sterk maakt, dient naar het oordeel van de voorzieningenrechter op andere - voor [eiser] minder bezwaarlijke - wijze te worden behartigd. De handelwijze van [gedaagde] werkt eigenrichting in de hand. Hiervoor kan in rechte geen steun worden gevonden. Het is de taak van de overheid om ervoor te zorgen dat de veiligheid van het publiek op afdoevende wijze wordt gegarandeerd door het inzetten van de hiertoe geëigende, op grond van de wet toegestane, instrumenten. Zoals [gedaagde] ook zelf ter zitting heeft gesteld, treft de overheid ook feitelijk maatregelen die gericht zijn op het voorkómen van contact tussen pedoseksuelen en minderjarige kinderen. Dit gebeurt op een manier waardoor de privacy en de veiligheid van de betrokken pedofiel niet meer dan nodig worden aangetast.

4.9. [gedaagde] heeft voorts nog gesteld dat de flyeractie niet onrechtmatig is omdat [eiser] deze zelf heeft uitgelokt. [gedaagde] heeft hiertoe gesteld dat [eiser] zelf steeds de publiciteit zoekt om zijn onschuld te bewijzen, waardoor bekend is dat hij is veroordeeld wegens ernstige strafbare feiten. De voorzieningenrechter volgt [gedaagde] niet in dit standpunt. De omstandigheid dat [eiser] zelf in de media is verschenen, waardoor wellicht bij een deel van het publiek bekend is dat hij is veroordeeld voor - kort gezegd - het verleiden van een minderjarige tot ontucht, rechtvaardigt niet het prijsgeven van zijn adresgegevens in zijn directe woonomgeving.

4.10. De voorzieningenrechter is ten aanzien van de vorderingen sub I en II van oordeel dat deze te ruim zijn geformuleerd. Deze vorderingen zullen aldus worden toegewezen, dat het [gedaagde] wordt verboden om door middel van het verspreiden van een flyer of pamflet aan het publiek bekend te maken dat [eiser] is veroordeeld voor het verleiden van een minderjarige tot ontucht als bedoeld in 2.1. en om in de flyer of het pamflet de naam en verblijfplaats van [eiser] te noemen. Aan deze veroordeling zal een dwangsom worden verbonden van €5.000,- voor ie-

dere overtreding van het verbod tot een maximum van €50.000,--.

4.11. De sub III gevorderde voorziening strekt tot betaling van een geldsom. Voor toewijzing van een dergelijke vordering in kort geding is slechts dan aanleiding [...]

4.12. De vordering sub IV tot vergoeding van buitengerechterlijke (incasso-)kosten zal - mede gelet op de door de voorzieningenrechter gevolgde aanbevelingen van het Rapport Voorwerk II - worden afgewezen. [...]

4.13. De vordering sub V om [gedaagde] te veroordelen om een brief in de woonomgeving van [eiser] te verspreiden, waarin wordt vermeld dat de voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat [gedaagde] in de flyer de reputatie van goede naam van [eiser] op grove en ongeoorloofde wijze heeft beschadigd, zal eveneens worden afgewezen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat [eiser] onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat [gedaagde] door het verspreiden van de flyers zijn reputatie en goede naam op grove en ongeoorloofde wijze heeft beschadigd. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat [eiser] bij vonnis van het Gerechtshof te Arnhem strafrechtelijk is veroordeeld wegens - kort gezegd - verleiding van een minderjarige tot ontucht, welk vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, en dat [eiser], naar [gedaagde] onweersproken heeft gesteld en om die reden ten deze als vaststaand wordt aangenomen, al verschillende malen in de media is opgetreden om zijn onschuld te bewijzen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter was de reputatie en goede naam van [eiser] op voorhand reeds aangetast door de strafrechtelijke veroordeling en door het optreden in de media door [eiser] zelf. Tegen deze achtergrond heeft [eiser] zijn stelling, dat zijn reputatie en goede naam door het optreden van [gedaagde] op grove en ongeoorloofde wijze is beschadigd, onvoldoende onderbouwd.

[...]